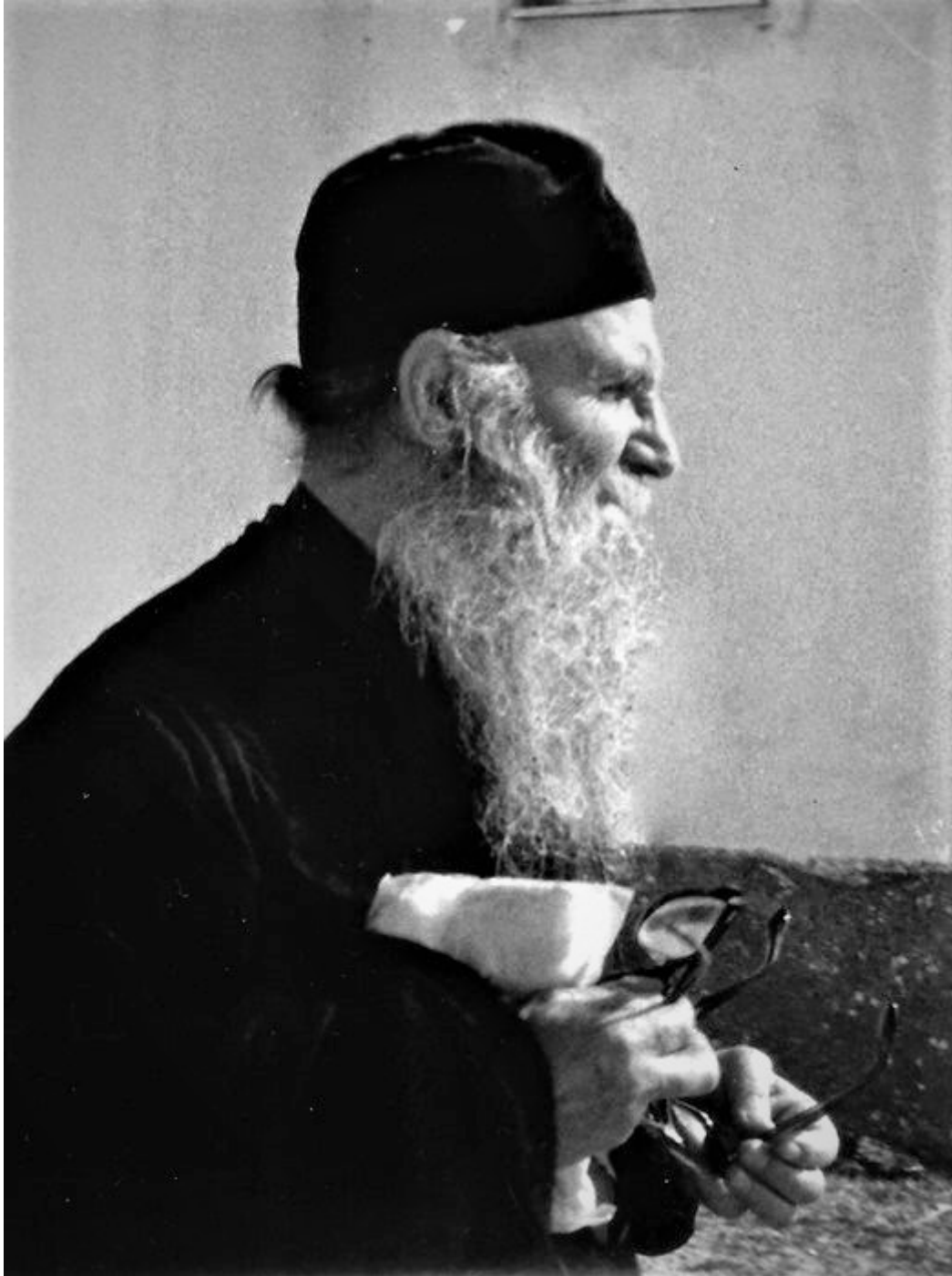
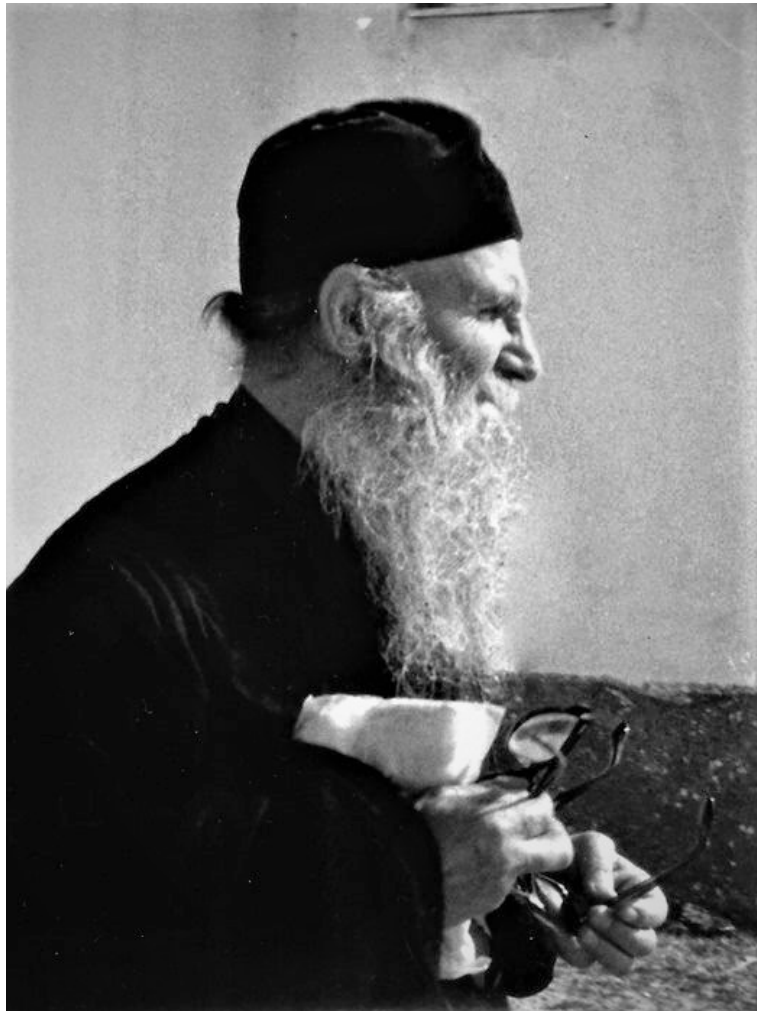

19 Μαρτίου 2020

Πατήρ Ευσέβιος Βίττης: Ας αγαπήσουμε περισσότερο και συνεπέστερα τον Κύριο Ιησού μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Συνέχεια

από

εδώ:

<http://www.diakonima.gr/?p=486402>

Ας αφήσουμε λοιπόν τις τυχόν απογοητεύσεις μας και τις απαισιοδοξίες για τις τυχόν αδυναμίες μας.

Ας αγαπήσουμε περισσότερο και συνεπέστερα τον Κύριο Ιησού μας.

Ας τον επικαλούμαστε συνεχώς με την καρδιακή προσευχή και ας τρέφουμε έτσι την ιερή φλόγα της αγάπης στον Κύριο.

Η ακατάπαυστη επίκληση του Ιησού κόμπο τον κόμπο, η χρήση του κομποσκοινιού μας, με στεναγμό στον στεναγμό από τα βάθη της καρδιάς μας, με χτύπο στον χτύπο της «καιομένης καρδιάς» μας, θα είναι οι «σταγόνες, αι πέτρας κοιλαίνουσι» πέφτοντας μια μια, αθόρυβα, ασήμαντα, αδύναμα, φαινομενικά σπάζοντας οι ίδιες σε χίλια σταγονίδια καθώς θα πέφτουν στη σκληρή πέτρα.

Τελικά όμως θα την υποτάξουν.

Θα είναι τα δόντια του πριονιού, που λίγο λίγο τρώνε τον κορμό και του πιο ψηλού και δυνατού δέντρου.

Και ό,τι δεν πέτυχαν ανεμοβρόχια, καταιγίδες και θύελλες, το κατορθώνουν τα

ασήμαντα αυτά δοντάκια, που σιγά σιγά, αλλά συστηματικά, το ρίχνουν τελικά κάτω.

Θα είναι η σιγανή βροχούλα, που πέφτοντας απαλά απαλά στην κατάξερη γη την κάνει γόνιμη και πολύκαρπη και ικανή «του εξαγαγείν άρτον εκ της γης και χλόην τη δουλεία των ανθρώπων».

Ικανή να μεταμορφώσει «γην έρημον και άβατον και άνυδρον» σε πραγματικό παράδεισο, δηλαδή την καρδιά μας.

Ικανή να χορτάσουν «τα ξύλα του πεδίου και αι κέδροι του Λιβάνου» οι πελώριες.

Όταν ο Ιησούς εγκατασταθή μέσω της φλογερής μας αγάπης και του θείου έρωτος γι' Αυτόν στην καρδιά μας, τότε από τη φλόγα αυτή θα πετιούνται ένα γύρο και οι θεϊκές σπίθες όλων των εκδηλώσεων αγάπης προς τους άλλους.

Και τότε πια δεν θα τίθεται ζήτημα πώς να χρησιμοποιούμε σωστά και τη συναισθηματικότητά μας και όλες τις ψυχικές μας δυνάμεις.

Όταν «ο νυν ζώμεν εν σαρκί, εν πίστει ζώμεν τη του Υιού του Θεού, του αγαπήσαντος ημάς και παραδόντος εαυτόν υπέρ ημών» (Γαλ. β' 20) και αναστάντος ενδόξως, τότε «ουκέτι εαυτοίς» (θα) ζώμεν, αλλά (θα) ζή εν ημίν ο Κύριος Ιησούς (Γαλ. β' 20).

Και αυτό θα αποτελέσει θρίαμβο της αγάπης και αγλαό καρπό της παρουσίας Του μέσα μας.

Γιατί θα μπορούμε να αγαπούμε, το κατά τη δύναμη βέβαια, με την ένταση και την καθαρότητα και τη γνησιότητα, που με αυτήν αγαπούσε ο Ιησούς.

Ή, πιο σωστά, θα αγαπούμε με την καρδιά του Ιησού.

Και αυτό, γιατί, όταν έτσι αγαπούμε, όταν «ζώντες ουκέτι εαυτοίς», αλλά «τω υπέρ ημών αποθανόντι και εγερθέντι» (Β' Κορ. ε' 15).

Απόσπασμα από το βιβλίο του Ιερομονάχου, π. Ευσεβίου Βίττη, «Εμείς και η αγάπη μας», των εκδόσεων «Ορθόδοξος Κυψέλη».